

Plângerile lui Ieremia (Introducere)

Willem Johannes Ouweneel

© SoundWords, Online începând de la: 03.05.2019, Actualizat: 03.05.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Introducere

Tema, pe care o vom avea înaintea noastră în seara aceasta și mâine seară, dacă va îngădui Dumnezeu, dragi prieteni, se atașează foarte clar și precis la tema din seara trecută. În seara trecută am tratat ultimul capitol al cărții 2 Împărați, unde am văzut distrugerea Ierusalimului sub mâna babilonienilor. Despre această distrugere sunt compuse aceste cinci cântări, căci avem a face cu poezia și cu cinci cântări diferite în concordanță cu cele cinci capitole ale cărții acesteia. Cinci cântări referitoare la distrugerea Ierusalimului. Cartea aceasta este numită *eka* în ebraică. Acesta este primul cuvânt al cărții; aceasta este o obișnuință iudaică, și la cele cinci cărți ale lui Moise este la fel. *Eka* înseamnă „cum”. Acesta este primul cuvânt al cărții. La fel încep și capitolul 2 și 4. De fapt are sensul „vai, cum”. Vai, cum stă singuratică cetatea cea plină de popor!, și așa mai departe. Un alt nume în ebraică este *kinot*, aceasta înseamnă „tânguire”. La fel se numește cartea și în greacă: *treneu*, și așa a preluat traducerea latină: *lamentationes*. În aceasta se recunoaște numele aceste cărți și în engleză și franceză, și Luther a tradus literalmente acest nume în germană cu „Klagelieder”. Aceasta înseamnă ca și „bocet permanent”.

Deci sunt cinci cântări. În această carte avem a face cu unul din cele cinci suluri de sărbătoare ale lui Israel. Israel a împărțit Vechiul Testament altfel decât noi. Și din grupa a treia, așa-numitele scripturi, spre deosebire de profeți și Lege, face parte o grupă de cinci Megilot; acestea sunt sulurile de sărbătoare, care au fost citite la cele cinci timpuri de sărbătoare diferite ale lui Israel. Din acestea fac parte și Cântarea Cântărilor, Rut, Estera și Eclesiastul. Această carte a Plângerilor lui Ieremia a fost citită și mai este încă citită întotdeauna în sinagogi în ziua a noua a lunii App sau Aph. Aceasta este luna a cincea, aceasta este luna despre care am citit ieri seară, în care a avut loc marele incendiu al Templului. În această zi, care a fost introdusă foarte târziu ca zi de doliu, Israel gândește și astăzi la distrugerea atât a primului Templu cât și la a celui de-al doilea Templu, de către romani. Astfel această carte este citită întotdeauna ca amintire la cele petrecute. Tradiția spune că această carte a fost scrisă de Ieremia, cu toate că, cartea însăși nu spune absolut nimic în privința aceasta. Dar este o tradiție veche, aceasta se găsește deja în titlu, atât al traducerii vechi în greacă – Septuaginta – cât și în traducerea latină. Dar prin aceasta nu s-a dovedit încă, și parțial se are impresia, în mod deosebit în capitolul unu și capitolul cinci, că aceste cântări au fost scrise la mult timp după distrugere. Însă nu se poate dovedi aceasta. Și cu siguranță nu se poate dovedi că nu Ieremia a putut scrie aceste cântări. În orice caz este o tradiție veche și stabilă. Însă acest lucru nu este important. Important este că Duhul Sfânt ne-a lăsat această carte.

Conținutul Plângerilor

Și prin aceasta ajungem la întrebarea, ce are această carte veche – care probabil pentru iudei este foarte importantă, căci ea le amintește de pierderea Templului lor -, ce are această carte să ne spună nouă. Ne-am putea mai întâi gândi, pentru a ne introduce în însemnătatea acestei cărți pentru noi, care este conținutul. Doresc să rezum conținutul acestei cărți în trei cuvinte cheie. Și acestea sunt: plângere, căință și rugăciune.

Plângere

Mai întâi este o *plângere*. Noi spunem deseori: omul nu trebuie să se plângă. Însă omul are voie să plângă. Noi avem o carte întregă cu plângeri. Și noi găsim în Scriptură astfel de plângeri și în alte ocazii. Mulți psalmi sunt psalmi de plângere. Capitolul 5 din această carte are de exemplu de fapt și acest fel al unui psalm de plângere. Depinde de felul cum se plânge și cum exprimi plângerile, cu ce fel de gândire. Dar ai voie să te plângi lui Dumnezeu, când ești în suferință. Aici vedem și găsim plângeri, inspirate de Însuși Duhul Sfânt; lucrute de Duhul în inima unui om care plânge și a unui popor care plânge. Însă plângerea nu trebuie să rămână niciodată la ea însăși. Plângerea trebuie să conducă la ceva. Ar trebui să conducă, să te întrebi: De ce sunt eu în astfel de împrejurări? Care este intenția lui Dumnezeu cu viața mea? Și nu întotdeauna în viața noastră este cazul, că suferința este urmarea păcatelor noastre, desigur este o urmare a păcatului în general în lumea aceasta. Dacă nu ar exista o putere a păcatelor, atunci nu ar fi nici împrejurări nenorocite. Însă aici în cartea aceasta este foarte clar: poporul plânge distrugerea Ierusalimului, însă el știe foarte bine din ce cauză a venit această distrugere. Și partea credincioasă, rămășița credincioasă din popor plânge în această carte nu numai distrugerea, ci și păcatele proprii, care au condus la această distrugere.

Căința

Și astfel această plângere conduce la *căință*, și acesta este al doilea cuvânt cheie. Poporul se pleacă sub judecata lui Dumnezeu, se smerește; în loc de căință se poate spune: smerenie. El se face mic – aceasta înseamnă de fapt cuvântul – înaintea lui Dumnezeu. Este o plângere rostită înaintea lui Dumnezeu, înaintea feței Sale. O plângere care conduce la căință.

Rugăciune

Și apoi, în al treilea rând, și la *rugăciune*, la o rugăciune de o formă deosebită: o rugăciune pentru sine însuși – și aceasta este permisă – și o rugăciune, ca Domnul să schimbe captivitatea lui Israel și să aducă răscumpărare, eliberare, binecuvântare și mântuire pentru poporul Său, reînviare. Și de asemenea și o rugăciune pentru vrăjmași. Într-adevăr, vrăjmașii erau instrumente în mâna lui Dumnezeu, ca să aducă această judecată. Însă aceasta nu înseamnă, că acești vrăjmași erau mai buni decât poporul acesta. Și felul în care vrăjmașii s-au comportat față de acest popor, era așa de rău, că ei au depășit cu mult ceea ce Dumnezeu le-a încredințat să facă. Și de aceea rugăciunea în această carte poate exprima ca Dumnezeu să aducă aceeași judecată și peste vrăjmașii poporului. Vom vedea aceasta de la sine.

Importanța plângerilor

Plângere, căință și rugăciune: aceasta ne ajută acum să înțelegem ce are să ne spună această carte, la ce ne folosește această carte. În primul rând, la modul cel mai general și cel mai practic. Doresc să numesc două înțelesuri practice și două înțelesuri profetice. În total patru înțelesuri ale acestei cărți pentru noi personal.

Primul înțeles

Mai întâi un înțeles foarte general, practic, pentru aceasta nici nu trebuie să se intre în detalii: acesta este, că *fiecare, care era întristat într-o astfel de carte, ca și în mulți psalmi, a găsit un compătimitor, care de asemenea era întristat, care a adus plângerea sa înaintea lui Dumnezeu*. Faptul că Dumnezeu a preluat așa de detaliat aceste plângeri în Scriptură spune foarte mult: înseamnă că Dumnezeu aude plângerile noastre și nu le uită. În Psalmul 56 este un cuvânt minunat, că Dumnezeu pune lacrimile noastre în burduful Său. Faptul că Dumnezeu le păstrează, le adună, la Sine, lacrimile alor Săi nu se pierd, ele sunt toate înregistrate de El. Și astfel mulți întristați pe parcursul secolelor au găsit în unii psalmi precum și în această carte exprimări pentru plângerile lor, ca să exprime plângerile lor înaintea lui Dumnezeu. Și cuvintele, pe care le folosești pentru propriile plângeri, să le regăsești într-o astfel de carte, aceasta are în sine deja efect mângâietor. Alții au plâns înainte de noi, cu multe secole înaintea noastră. Acesta este primul înțeles practic. Însă acesta este situat cam la suprafață.

Al doilea înțeles

Al doilea înțeles este, că noi găsim în această carte nu plângerea unui popor păcătos, a poporului rău. Nu sunt aceia care nu vor să aibă a face cu Dumnezeu, care de fapt au meritat mai degrabă judecata. Pe aceștia nu-i auzim aici. Sunt credincioși; necredincioșii nu scriu nici o carte în Scriptură. *Credincioșii exprimă aici plângerile lor. Însă credincioșii din Israel nicidecum nu au meritat judecata*. Desigur și ei au fost păcătoși. Și aceasta este exprimat de asemenea în această carte, că ei nu se simțeau mai buni. Dimpotrivă, ei se fac asemenea lui Daniel, Daniel 9, una cu starea păcătoasă a poporului. Ei se știau a fi una cu tot poporul și vorbesc ca și cum ei înșiși ar fi păcătuit. Și cine ar putea spune, că el niciodată nu a păcătuit? Ei se fac astfel una, însă ei sunt și rămân rămășița credincioasă, peste care judecata niciodată nu ar fi venit, dar care trebuie să sufere împreună cu tot poporul. Aceasta este o diferență, de exemplu, față de cartea Iov. Această carte exprimă desigur, aceasta încă nu am amintit, în chip minunat plângerea unui om care se află în împrejurări nenorocite. Însă diferența mare este, că Iov este singur, care se poate întreba înaintea lui Dumnezeu: Pentru ce trebuie eu să îndur toate acestea, ce l-am făcut eu, că El mă lasă să sufăr în felul acesta? Aceasta este o întrebare care nu poate fi pusă în felul acesta în cartea aceasta, căci aici poporul știe foarte bine pentru ce el trebuie să sufere. Dumnezeu a trebuit să aducă judecata peste popor, deoarece el era un popor îngrozitor de păcătos. El a meritat judecata. Și este tocmai rămășița credincioasă, care recunoaște aceasta în numele poporului întreg și mărturisește înaintea lui Dumnezeu, depune mărturie. Însă totodată prin aceasta plângerea lor capătă o profunzime deosebită, că ei ca nevinovați trebuie să sufere împreună cu cei vinovați.

Al treilea înțeles

Și aceasta ne conduce la al treilea înțeles, direct la înțelesul profetic al acestei cărți. Când ne gândim la rămășița credincioasă, atunci ne gândim în mod deosebit la rămășița credincioasă a viitorului apropiat. Aceasta este rămășița credincioasă, care va suferi cândva în chip îngrozitor cu întreg poporul în timpul necazului cel mare, care va veni peste Israel, peste Iuda, peste Ierusalim. De ce vine acest necaz mare peste popor? Deoarece el a meritat acest necaz, această judecată. Dar și acolo va fi o rămășiță credincioasă, care s-a căit, care de fapt nu ar mai trebui să sufere judecata, dar suferă împreună cu poporul vinovat, necredincios, rău, care slujește lui antihrist. Avem aceasta deseori – nu putem acum reda aici toate – în unele cărți profetice, gândul acesta, că o rămășiță credincioasă se află în mijlocul

poporului și suferă nevinovată împreună cu cei vinovați.

Al patrulea înțeles

Și aceasta ne conduce la al patrulea înțeles, la al doilea înțeles profetic. Și acesta este, că *Duhul Domnului Isus Hristos Își înalță glasul în această carte*. Cunoaștem aceasta din mulți psalmi, cum Domnul Isus Se face una cu această rămășiță credincioasă. În adevăratul sens al cuvântului și El a suferit pe pământul acesta. El a suferit în Duhul nu numai cu poporul, cu rămășița credincioasă a viitorului, suferințele Lui erau unice. El a suferit și *pentru* poporul Său. Aceasta este altceva. Aceasta merge mult mai departe. Dar El a suferit nu numai *pentru* popor, El a suferit în Duhul și *cu* poporul Său. El a pătruns în Duhul în simțămintele rămășiței credincioase din viitor. El Se face una cu ei. El a simțit ce înseamnă să trebuiască să suferi ca nevinovat în mijlocul unui popor vinovat. El cunoaște aceasta, El știe aceasta.

Fratele Darby a descris în cârticica sa despre suferințele lui Hristos așa de minunat aceste suferințe, acest fel cu totul deosebit de suferințe, la care mulți creștini niciodată nu s-au gândit încă în viața lor. Acest fel de suferințe, că Domnul Isus a pătruns în Duhul în simțămintele rămășiței în timpul necazului cel mare. El S-a făcut una cu această rămășiță. Se vede aceasta în unii psalmi; mă gândesc de exemplu la Psalmul 88, unde uneori se aude foarte clar Domnul. Așa este redat și în Noul Testament. Și în alte locuri se aude foarte clar rămășița. Și limitele nu sunt ușor de stabilit. Cele două glasuri se unesc; Duhul Domnului Se unește cu rămășița credincioasă, așa că în unele versete glasurile lor nicidecum nu se pot deosebi. Și aceasta este marea în această carte a plângerilor. Este suferința rămășiței credincioase, din timpul acela al distrugerii Ierusalimului, și profetic a rămășiței credincioase a necazului cel mare, care va veni în curând peste Iuda, și în aceste suferințe, în plângerile lor, dar și în rugăciunea lor, auzim și glasul Domnului Isus. Uneori foarte clar, dar niciodată despărțit de rămășiță. Întotdeauna este glasul rămășiței, dar Domnul Isus în suferințele Sale S-a făcut una cu această rămășiță, așa că uneori glasul Lui se aude foarte clar, că primul lucru, la care ne gândim – când citim unele versete -, este, că este glasul Domnului Isus, cu toate că este încă glasul rămășiței.

Forma acrostih

Să mergem la primul capitol, la acest prim cântec. Deja la început stă o remarcă referitoare la forma foarte deosebită a acestor cântări. Anotarea spune: În ebraică primele două cântări, deci Plângerile 1 și 2 (Plân. 1; 2), constau din strofe de trei rânduri, cu excepția Plângerile 1.7 și 2.11 (Plân. 1.7; 2.11), ale căror litere de început sunt în ordinea alfabetică. – Noi numim așa ceva un acrostih. Acesta este o cântare la care rândurile de început încep cu o anumită literă, și toate aceste litere alcătuiesc un anumit model. Și acest model este aici alfabetul. Avem aici în capitolul 1, precum și în capitolul 2, exact 22 de versete - alfabetul ebraic are 22 de litere. Versetul 1 începe cu Alef, versetul 2 cu Bet, versetul 3 cu Gimmel, și așa mai departe. Sunt deci în total 22 de litere. Fiecare verset constă din trei rânduri. Se poate vedea aceasta – cu regret în traducere nu este redat așa -, dar se poate ușor diferenția, că aproape toate versetele sunt din trei rânduri.

Pentru ce s-a ales această formă artistică? Nu fiecare plângere este o plângere poetică. Poezia este o formă cu totul deosebită, plângerea, dar și o cântare de laudă sau de orice altă

formă, au efect deosebit de marcant asupra noastră. Și în mod foarte deosebit prin această formă se face cunoscut un mesaj cu totul deosebit. Avem aceasta nu numai aici, avem această formă artistică și în șapte Psalmi diferiți. În Psalmul 9 și 19, 25, 34, 37 și așa mai departe, găsim același lucru; se vede aceasta și în adnotările de la Psalmi, că și acolo sunt 22 de versete sau jumătate, 11 versete. După aceea fiecare jumătate de verset începe cu litera care urmează succesiv.

De ce această formă artistică? Alfabetul conține toate literele unei limbi. Prin aceasta este inclusă de fapt toată limba. Și de ce este așa? Deoarece este nevoie de întreaga limbă omenească și de fapt nu ajunge, ca să exprime anumite lucruri. Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu S-a plecat spre noi și ca să zicem așa S-a stabilit. Este greu să exprimi aceasta în limba omenească, cu toate îngrădirile limbii omenești; nu este o limbă cerească, nu este o limbă îngerească, este o limbă a oamenilor: ebraica. Dar limba omenească este limitată; aceasta este un lucru minunat: Cuvântul nelimitat, nesfârșit de veșnic se stabilește într-o limbă omenească limitată. Și aici este folosit tot alfabetul, toată limba omenească este inclusă aici. Și prin aceasta se spune, că este necesară întreaga limbă omenească pentru ca în acest caz să se exprime suferințele, în alte cazuri adorarea, sufletelor, orice ar fi. Se folosește o limbă omenească limitată ca să se descrie ce este nelimitat, ce este nespus de adânc sau nespus de mare. Eu cred că acesta este sensul pentru care Duhul Sfânt folosește aici această formă artistică deosebită.

Tradus de la: [Die Klagelieder Jeremias \(Einführung\)](#)

După o prelegere din anul 1991.

Traducere: Ion Simionescu